

[Ellisabeth Arnold]

udfordringer, således at de kan udvikle sig og få en kompetence, som de kan få godskrevet et eller andet sted. Endelig kan der være unge med en anden kulturel baggrund end den almindelige danske, som ofte har svært ved at klare sig i de eksisterende ungdomsuddannelser.

Vi synes, det er et spændende lovforslag, og Det Radikale Venstre støtter det fuldt ud.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg tror da, at vi alle sammen, uanset hvilket politisk parti vi tilhører, er bekymrede for den situation, de unge står i, og særlig dem, der ikke kan komme videre i uddannelsessystemet. Der er ingen tvivl om, at vi er enige dér; men spørgsmålet er jo, hvordan vi så får skaffet de unge en uddannelse.

Jeg ved selv som erhvervsskolelærer, hvor ofte jeg tidligere, dengang man havde det, der hed et basisår, hørte eleverne sige: Det er godt nok, hr. lærer, at vi nu har fået et bevis; men efter et års tid har vi stadig væk ikke fået en praktikplads.

Det giver falske forhåbninger, og det er det, vi gør opmærksom på. Det kan også give et større knæk, hvis man kommer med et uddannelsesbevis og alligevel ikke kan få et job.

Der er også meget psykologi i denne sag, og det synes jeg også De Radikale burde tænke på. Vi er forskellige mennesker, og ikke alle har de samme muligheder med hensyn til uddannelse. Men vi må absolut erkende, at selv om vi ikke alle har de samme muligheder med hensyn til uddannelse, så kan de mennesker, der ikke har et uddannelsesbevis, også være meget, meget vigtige for samfundet.

Der er utrolig mange mennesker her i landet, der er mindst lige så vigtige som dem, der er højt på strå. De mennesker, der er på gulvet, er mindst lige så vigtige som andre.

Jeg synes ikke, vi skal give de unge falske forhåbninger ved at sige: Her har I et uddannelsesbevis, så skal det nok gå. Det gør det jo bare ikke; det ved vi. For der er nogle fundamentale ting i samfundet, der ikke hænger sammen, og dér kan vi så ikke undgå at komme ind på andre ting også, f.eks. skattetrykket, som jeg var inde på tidligere.

Uanset om formanden kan lide det eller ej, så hænger det altså sammen. Det er politik, vi taler om i denne sal. Det kan ikke bare skæres ud i firkanter, hvor man siger, at nu er det kun uddannelser, det drejer sig om, og nu er det kun netop dette forslag. Det hænger altså sammen.

Til sidst vil jeg godt spørge ministeren, hvordan det forholder sig med hensyn til EU – det fik jeg ikke spurgt om tidligere. Nu tales der så meget om, at arbejdskraften skal kunne flyttes mellem landene, osv. Hvordan ligger det med hensyn til EU i denne forbindelse? Har man gjort sig nogen tanker i retning af, at disse uddannelser skal kunne overføres til andre EU-lande?

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Formanden kan konstatere, at hr. Jan Køpke Christensen for anden gang i træk har overskredet taletiden.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Jan Køpke Christensen og jeg kan i hvert fald være enige om én ting, og det er, at vi alle sammen er forskellige. Men jeg synes, det er for ringe, at hr. Jan Køpke Christensen ikke vil være med til at etablere nogle ordninger, for i dag er det sådan, at disse unge ikke får noget som helst tilbud og ikke kan godskrive den kompetence, de søger, eller den kompetence, de har.

Det er altså ikke et spørgsmål om at garantere nogen et job senere hen i livet eller at sige, at ved, at de får den og den uddannelse, er de sikret en eller anden glørværdig karriere, men et spørgsmål om at give disse unge en mulighed for overhovedet at komme videre; det har de nemlig ikke i dag. Deri ligger tilgodeselsen af forskelligheden, og dér synes jeg vi skulle være enige om, at det er det, vi trænger til.

Ole M. Nielsen (KRF):

Kristeligt Folkepartis uddannelsespolitiske ordfører kan ikke være til stede her, og det er derfor blevet mig forundt at udtrykke partiets holdning til lovforslag nr. L 222.

Lovforslaget er udtryk for regeringens interesse og omsorg for alle grupper af unge mennesker i samfundet, ikke kun de rige, de unge